

Medlem Hr. Povlsen, thi han taler altid om Frihed; men naar man saa skal høre, hvori denne Frihed bestaar, faar man at vide, at den bestaar netop i Tvang, nemlig overfor andre, gennem Statens Indgriben.

I den nævnte Artikel tales der paa samme Maade om, at man fra anden Side søger at gøre et politisk Spørgsmaal ud af det, medens man selv jo kun tænker paa den religiøse Side og paa at være tolerant og pæn overfor saadanne Folk. Der skildres, hvordan man blev skuffet ved det Møde, man havde i Kirkeministeriet, og Bestyrelsens Formand, Hr. Hans Jensen, Trunderup, erklærede, at efter den Optræden fra Departementschef Holbølls Side, som hele Tiden førte Ordet, kunde han ikke komme der mere. Det synes dog, efter den Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Povlsen fremkom med, at der er en Mulighed for, at hvis blot en lille Finger rækkes ud efter dem fra Kirkeministeriets Side, vil de dog nok komme der alligevel. Saa føjes der til af Bladet: „Der ligger et helt Kulturbillede i denne lille Sætning, der kom som et umiddelbart Udbrud fra det inderste af en Mand Sjel. Her kommer disse 3 jævne Mennesker med en Sag, der for dem og hele Menigheden er en Hjertesag, for hvilken de har lidt og kæmpet mere, end de fleste aner“, ja, jeg maa sige, Tryksværten er taalmodig, for jeg ved virkelig ikke, hvad de har lidt.

Forholdet derovre er jo hidtil gaaet fortræffeligt. Der er ingen, der har gjort dem det mindste, der er ikke sket andet, end at Biskoppen derovre har forlangt den Tilførsel til Kirkebogen, at de Børn, der er blevet døbt, skulde erklæres for døbt efter det nye Ritual, og jeg haaber da, efter den Udtalelse, der er kommet fra den højtærede Kirkeministers Side, at han vil stadfæste, at Biskop Rud maa kræve, at dette finder Sted. Andet kan der efter min Mening ikke siges, at de har lidt; men efter Bladets Udsagn har de „kæmpet og lidt mere, end de fleste aner“, for om muligt at faa den Sag løst, „saa de kan faa Fred og Lov til at leve deres Kristenliv efter deres Samvittighed“. Det, man har ønsket, er imidlertid ikke, at disse Mennesker skal kunne leve efter deres Samvittighed, men at der skal paatvinges hele den danske Kirke en saadan Daabsordning, at den for den største Part af den danske Kirke vil

staa som en Fornægtelse af selve det kristne Grundlag.

Saa staa der videre: „Og saa mødes de ikke med Forstaaelse og Hjertevarme, — men af en Departementschef“. Det forekommer mig, at det fremgaar heraf, at disse Mennesker, naar de fremtidig møder i Ministeriet, ikke ønsker at mødes af Departementschefen eller Kontorchefen og formodentlig heller ikke af Ministeren, men at de ønsker at mødes med Hjertevarme i al Almindelighed. Under denne Departementschefs kolde og uforstaaende Behandling „føler de det hele som en sjælelig Tortur. En Inkquisition, under hvilken det gælder at vogte paa hvert eneste Ord, at det ikke skal kunne blive anvendt imod dem selv eller den Præst, som de elsker og holder af som ingen anden.“ Og videre staa der: „Den Tanke at lade ham i Stikken vilde være dem utænkelig“. Og man giver et helt forkert Billede af det hele. „Se, se, siger man, de er jo slet ikke enige; og saa bores der systematisk videre for at skille Præst fra Menighed og Menighed fra Præst“. Det erklæres derfor, at de i Virkeligheden staa fuldstændig enige, og dette, at man vil paapege, at der er nogen Adskillelse mellem Præstens og Menighedens Opfattelse af Sagen, „dette er ond Gerning; det er Mishandling af jævne Mennesker og Misbrug af deres Tillid. Og vi følger til: Det er Departementschefens Værk. Pastor Geismar, Kerteminde, skrev forleden, at Sagen var ved at drukne i juridiske Spidsfindigheder, og saa føjede han til: Det er Rørdams Skyld. Hr. Geismar tager fejl. Det er Departementschefens Skyld. Men det maa for en Gangs Skyld siges og først og fremmest i en Sag som denne: Vi skal ikke have et uansvarligt Departementsstyre, men et parlamentarisk Styre.“

Det forekommer mig, at en saadan Fremgangsmaade fra dette Blad domfælder sig selv, men det forekommer mig ogsaa, at det maa være den højtærede Kirkeministers Pligt at komme med nogle Bemærkninger i den Anledning, for at ikke den Tankegang skal kunne udbredes, at han er puttet ganske i en Departementschefs Lomme.

Der er ikke nogen Grund til at komme videre ind paa Ryslingsagen. Det, der blev fremhævet fra det ærede Medlem Hr.